

1982. godine umro sam od neizlječivog oblika raka. Rak je bio u fazi kada se više nije mogao operirati a bilo kakva vrsta kemoterapije koju su bili u stanju da mi ponude, napravila bi od mene ništa više nego biljku. Doktori su mi dali nekih 6 – 8 mjeseci života.

Sedamdesetih godina žudno sam skupljao sve informacije i postajao sve više i više zabrinut u vezi nuklearne krize, ekološke krize, itd. Tako, s obzirom da nisam imao nikakvu duhovnu bazu, počeo sam vjerovati kako smo mi jedno kancerozno tkivo na ovoj planeti. Nisam vidio načina kako možemo prebroditi probleme koje smo stvorili kako sebi tako i ovoj planeti. Smatrao sam sve ljude rakom, rak je bio ono što sam i dobio. To jest, ono što me je i ubilo.

Budite oprezni kako gledate na ovaj svijet jer to vam se može vratiti natrag, pogotovo ako se radi o negativnom pogledu na svijet. Moj pogled je bio veoma negativan. To je bilo ono što me je i odvelo u smrt. Probao sam sve vrste alternativnih metoda liječenja, međutim, ništa nije pomagalo.

Tako sam zaključio kako se tu radi o nečemu što je samo između mene i Boga. Ja se stvarno nikada prije nisam susreo sa Bogom, niti sam imao s njim bilo kakvog posla. Prije toga nisam se bavio nikakvim oblikom duhovnosti, međutim, tada sam ipak krenuo na istraživački put, počeo sam da se interesiram za duhovnost, kao i alternativne metode liječenja. Tako sam počeo čitati sve što je bilo dostupno na tu temu, jer nisam želio da na drugoj strani dođem u situaciju da me nešto zatekne nesprenog, odnosno da me iznenadi. Tako sam počeo i sa čitanjem literature o raznoraznim religijama i filozofijama. Sve one su mi bile veoma interesantne i davale su mi nadu da ipak ima nešto, tamo, s druge strane.

Kao privatnik, tj. umjetnik koji se bavi slikanjem na staklu, u to vrijeme nisam imao zdravstveno osiguranje. Tako sam svoju životnu ušteđevinu preko noći potrošio na laboratorijske pretrage. Onda sam morao da se suočim sa medicinskim radnicima bez ikakvog zdravstvenog osiguranja. S obzirom da nisam htio svoju obitelj finansijski iscrpljivati, odlučio sam da se s tim sam pozabavim. Bol nije bila toliko konstantna, međutim, često sam gubio svijest. Došlo je dotle da se nisam više smio usuditi voziti i na kraju sam završio u jednoj ustanovi za njegu teških bolesnika. Tamo sam dobio svoju osobnu njegovateljicu. Kao da me je nešto blagoslovilo time što sam dobio tog anđela čuvara koji je proveo samnom poslednji dio svega toga. Trajalo je to

oko 18 mjeseci. Nisam htio uzimati mnogo lijekova, jer sam želio ostati svjestan koliko god je to bilo moguće. Onda sam počeo doživljati i takav bol, da u svojoj svijesti nisam osjećao ništa, do samo bol, što je srećom trajalo samo po par dana, u to vrijeme.

Božja Svjetlost

Sjećam se kako sam se jedno jutro probudio kao kod kuće, negdje oko 4 i 30, i kako sam odmah shvatio da je stigao čas. To je bio dan kada sam trebao umrijeti. Tako sam pozvao par prijatelja i oprostio se s njima. Probudio sam i moju negovateljicu i rekao joj. S njom sam prethodno napravio jedan tajni dogovor, da ostavi moje mrtvo tijelo na miru nekih 6 sati, jer sam saznao kako se mnogo interesantnih stvari može dogoditi kad čovjek umre. Onda sam se vratio nazad na spavanje. Sljedeća stvar koje se sjećam bila je tipični početak doživljaja bliske-smrti. Odjednom sam postao potpuno svjestan i stajao sam dok je moje tijelo ležalo u krevetu. Oko mene je bila tama. Taj vantjelesni doživljaj bio je mnogo upečatljiviji nego kad je čovjek normalno u tijelu. Sve mi je bilo toliko kristalno jasno da sam mogao vidjeti svaku sobu u kući, mogao sam vidjeti krov kuće, mogao sam vidjeti oko kuće a mogao sam vidjeti i ispod kuće.

Tu je bila i neka Svjetlost, koja je intenzivno sijala. Okrenuo sam se prema njoj. Ta Svjetlost je bila nešto slično onome što su mnogi ljudi opisivali kod svojih doživljaja bliske, odnosno, kliničke smrti. Bila je prekrasna. Mogla se opipati; a mogao sam ju i osjetiti. Ona je, jednostavno, neodoljiva; čovjek dobije želju ući u njen zagrljaj kao što bi ušao u zagrljaj svoje rođene majke ili oca. Kada sam počeo prilaziti Svjetlosti, intuitivno sam znao da ako uđem u nju, vjerovatno ću umrijeti. Tako kada sam joj prišao, rekao sam: "Stani malo, molim te, možeš li sada, samo malo, sačekati. Želio bih malo razmisliti o svemu ovome; Želim malo porazgovarati sa tobom, prije nego što odeš." Na moje iznenađenje, u tom momentu kao da se cjelokupna radnja zaustavila. Čovjek stvarno može kontrolirati taj doživljaj svoje bliske ili kliničke smrti. Tu se ne radi ni o kakvoj "vožnji toboganom". Moj zahtjev je bio ispoštovan i ja sam tako porazgovarao sa Svjetlošću. Svjetlost je cijelo to vrijeme mijenjala svoj oblik, izgledajući čas kao Isus, pa Buda, Krišna, mandala, arhetipni simboli i slike. Upitao sam ju, "Što se to dešava? Svjetlosti, možeš li mi, molim te, predstaviti se, da mi objasniš samu sebe? Stvarno bih želio znati što je to realno u cijeloj ovoj situaciji." Ovdje ne mogu ponoviti prave riječi jer se tu radilo o nekoj vrsti telepatije. Svjetlost je odgovorila. Informacija koju mi je prenijela bila je da čovjekova vjerovanja određuju to na koji će mu način ona pristupiti. Ako ste npr. Budist ili Katolik, onda ćete dobiti nešto iz tog repertoara.

Čovjek, u svakom slučaju, ima priliku da sve to malo temeljitije ispita, međutim, većina to ne čini.

Kada mi se Svjetlost predstavila, postao sam svjestan da je to što vidim, u stvari, matrica našeg Višeg (Nad) Ja. Jedina stvar koju vam mogu reći bila je da se ona pretvorila u jednu matricu, u mandalu od ljudskih duša i ono što sam primjetio, to je, da je ono što mi nazivamo našim Višim, ili Nad Ja, u svakom od nas, u stvari, jedna matrica. To je također i jedan vodič koji vodi skroz do Izvora; svako od nas se pojavljuje izravno, kao jedan direktni odraz iz Izvora. Svi mi imamo jedno Više Ja, ili nad-duševni dio našeg bića. Ono mi se predstavilo u svom suštinskom energetsom obliku. Jedini način na koji bih mogao to opisati, to je, da je biće Višeg Ja nešto kao vodič. Ono ne izgleda tako, ali to je naša direktna veza sa Izvorom koju svi mi, tj. svaki od nas pojedinačno ima. Mi smo direktno povezani s tim Izvorom.

Tako mi je Svjetlost pokazala tu matricu našeg Višeg Ja. Onda mi je postalo sasvim jasno da su svi ti Viši Ja, povezani kao jedno biće, sva ljudska bića su povezana kao jedno biće, svi mi smo u stvari isto biće, različiti aspekti jednog te istog bića. Ta Svjetlost ne pripada nikakvoj posebnoj religiji. Bar, prema onome što mi je ona saopćila. Vidio sam i tu mandalu od ljudskih duša. To je bila najljepša stvar koju sam ikada vidio. Ja sam, jednostavno, ušao u nju i to je bilo toliko zanosno da je to nemoguće riječima opisati. Bilo je to kao kad bi čovjek dobio svu ljubav koja postoji, koju bi uopće mogao zamisliti i poželjeti, i to onu vrstu ljubavi koja liječi, iscjeljuje, regenerira.

Kako sam molio Svjetlost da nastavi s objašnjenjima, sve više sam shvaćao što je to, u stvari, matrica našeg Višeg Ja.

Mi imamo jednu energetsku mrežu oko naše planete kojom su svi naši Viši Ja međusobno povezani. To je nešto kao jedno vrlo lijepo društvo, sljedeći, gornji suptilni nivo energije oko nas; jedan duhovni nivo, moglo bi se reći.

Onda, nakon par minuta, upitao sam za još par objašnjenja. Stvarno sam želio još saznati, kakva je, uopće, svrha ovog univerzuma, i nakon toga sam bio spreman ići. Rekao sam "Spreman sam, uzmi me."

Tada se Svjetlost pretvorila u najljepšu stvar koju sam ikada vidio: u jednu mandalu od ljudskih duša sa ove planete. Sada sam se ja našao tu, zajedno sa svojim negativnim pogledom na sve ono što se na ovoj planeti dešava. Zamolio sam Svjetlost da nastavi sa objašnjavanjem, vidio sam, u toj prekrasnoj mandali, koliko smo svi mi, u stvari, lijepi u svojoj suštini, u našoj srži.

Mi smo najljepša stvorenja koja se uopće mogu zamisliti. Ljudska duša, ljudska matrica koju svi mi zajednički činimo je apsolutno fantastična, elegantna, egzotična, sve to skupa. Ne mogu riječima izraziti kako je ta slika u djeliću momenta promjenila moje mišljenje o ljudskim bićima.

Rekoh, "O Bože, stvarno nisam znao koliko smo lijepi." Na bilo kom nivou, višem ili nižem, i u bilo kom stanju da se nalazite, vi ste najljepše stvorenje koje postoji, vi to zaista jeste. Bio sam zapanjen kad sam saznao da zlo prirodno ne postoji ni u jednoj jedinoj duši. Upitao sam se "Kako je to moguće?"

Dobio sam odgovor kako ni jedna duša nije prirodno zla. Užasne stvari koje se ljudima događaju mogu utjecati na to da oni počnu činiti zlo, ali njihove duše nisu u samoj svojoj suštini zle.

Ono što svi ljudi traže i što ih održava, to je ljubav, rekla mi je Svjetlost. Ono što ljude kvari, to je nedostatak ljubavi.

Objašnjenja su tako stizala od strane Svjetlosti jedno za drugim, a onda sam ju upitao, "Da li to znači da će čovječanstvo na kraju biti spašeno?" Tada, kao eksplozijom svjetlosnih spirala iz neke ogromne trube, Velika Svjetlost se oglasila sljedećim riječima, "Dobro zapamtite ovo i nemojte to nikada zaboraviti;

"Vi ste ti koji spašavate, iskupljujete i iscjeljujete same sebe. Vi ste to uvijek činili. Vi ćete to uvijek i činiti. Vama je data moć da to činite još kad ste bili stvoreni, još prije početka ovoga svijeta."

U tom momentu shvatio sam čak nešto mnogo više. Shvatio sam da smo mi već spašeni i da smo mi sami sebe spasili, jer smo dizajnirani da se samo-korigiramo kao i ostatak ovog božjeg univerzuma. To je ono što se podrazumjeva pod "Njegovim ponovnim dolaskom".

Zahvalio sam se toj Božjoj Svjetlosti svim svojim srcem. Najbolje što sam uspio prozboriti bile su ove jednostavne, ali riječi pune poštovanja: "O dragi Bože, dragi Univerzumu, dragi Veliko Ja, ja stvarno volim ovaj moj život." Svjetlost kao da me je udisala u sebe sve dublje i dublje.

Kao da me je kompletno upijala u sebe. Tu Svjetlost-Ljubav, do dana dašnjeg nisam u stanju adekvatno opisati. Našao sam se u jednoj drugoj oblasti, mnogo živopisnijoj nego što je bila ona prošla, i onda sam postao svjestan nečega višeg, nečega mnogo višeg. To je bila jedna rijeka svjetlosti, ogromne veličine, široka i duboka, duboko u Srcu Života. Upitao sam, šta je to!?

Svjetlost mi je odgovorila, "To je RIJEKA ŽIVOTA. Napij se te vode - ma koliko ti srce želi." Tako sam i učinio. Uzeo sam jedan veliki gutljaj, a onda još jedan. Napih se, tako, Života Samog! Bio sam u ekstazi.

Onda mi je Svjetlost rekla, "Ti imaš jednu želju." Ta Svjetlost je znala sve o meni, sve, moju prošlost, sadašnjost i budućnost.

"Da!" Prošaputao sam.

Želio bih vidjeti ostatak ovog univerzuma; izvan našeg Sunčevog Sistema, izvan svih ljudskih iluzija. Svjetlost mi je onda rekla kako se mogu otisnuti niz maticu. Tako sam i uradio, i ona me je prenjela kroz svjetlost na kraju tunela. Osjećao sam i čuo cijeli niz prigušenih zvučnih prasaka. Bože, kakva je to brzina bila!

Oblast ničega

Odjednom kao da sam se raketnom brzinom počeo udaljavati od ove planete, uz pomoć te maticice. Vidio sam Zemlju kako odlijeće negdje daleko. Solarni sistem je sa svim svojim blještavilom prohujao pored mene i nestao. Brže od brzine svjetlosti, letio sam kroz centar naše galaksije, kako sam se kretao sve dalje i dalje, apsorbirao sam sve više i više znanja. Saznao sam, kako u ovoj našoj galaksiji, tako i u cijelom univerzumu, život cvjeta u izobilju i u mnogim raznolikim oblicima. Vidio sam mnoge svjetove. Hoćete li jednu dobru vijest - nismo sami u Univerzumu!

Kako sam se vozio ovom maticom, tj. strujom svijesti, kroz centar galaksije, ona se stalno širila u formi fraktalnih energetske valova. Super veliki grozdovi galaksija, sa svom njihovom

praiskonskom mudročću, promicali su pored mene. Prvo sam mislio kako ja to negdje idem; tj. da, u stvari, putujem. Međutim, onda sam shvatio da kako se ta rijeka svijesti širila, tako se i moja vlastita svijest širila zajedno s njom i upijala u sebe sve ono što se nalazi u ovom Univerzumu! Cijela kreacija, tj. sve što postoji, prošlo je pored mene. To je bilo nezamislivo čudesno! Bio sam nešto kao dijete u nekoj Zemlji Čudesa!

Činilo mi se kako je sve što postoji u univerzumu prohujalo pored mene i nestalo negdje daleko u jednoj maloj točki od svjetlosti. Skoro istovremeno, jedna druga Svjetlost se pojavila. Stizala je sa svih strana i bila je nekako drugačija; ta Svjetlost kao da je bila sazdana od više nego svih postojećih vibracija u univerzumu. Opet sam i osjetio i čuo nekoliko baršunastih zvučnih prasaka. Moja svijest, ili moje biće, širilo se sve više i više, da bi se na kraju stopilo sa cjelokupnim Holografskim Univerzumom, i više od toga. Kako sam prešao u drugu Svjetlost, odjednom sam postao svjestan da sam transcendentirao Istinu. To su najbolje moguće riječi koje imam na raspolaganju kako bih izrazio tako nešto, međutim, pokušat ću to malo bolje objasniti. Kada sam prešao u drugu Svjetlost, ja sam se već toliko bio proširio, da sam se našao izvan granica Prve Svjetlosti. Našao sam se u oblasti dubokog mira, tišine izvan svake tišine. Mogao sam vidjeti i osjetiti VJEČNOST, izvan Beskonačnosti.

Nalazio sam se u Void-u, oblasti ničega.

Bio sam u pre-tvorevini, prije Big Banga (Velikog Praska). Prešao sam preko praga početka vremena – Prvog Svijeta – Prve Vibracije. Nalazio sam se u Oku Kreacije/Tvorevine. Osjećao sam kao da sam dodirivao Božje Lice. To nije bio nikakav religiozni osjećaj. Jednostavno, ja sam samo bio sjedinjen s Apsolutnim Životom i Sviješću. (moj komentar: 7. denzitet ?)

Kad kažem da sam bio u stanju vidjeti zauvijek, pod time mislim da sam mogao doživjeti cijelu Tvorevinu kako sama sebe stvara. To je nešto što nema početak, niti kraj. Od jedne same takve pomisli, čovjeku se zavrti u glavi, zar ne? Naučnici smatraju da je taj Big Bang bio jedan jedini događaj u prošlosti, čime je stvoren ovaj Univerzum; a ja sam vidio da je taj Big Bang bio samo jedan od bezbroj Big Bang-ova kojim se univerzumi neprestano stvaraju, simultano i beskonačno. Jedine slike koje mogu donekle podsjećati na takvo nešto, ljudskim pojmovima rečeno, bile bi one stvorene uz pomoć kompjutera kod korištenja tzv. fraktalnih geometrijskih jednakosti. (moj komentar: sve su ciklusi ?)

Naši preci su znali o tome. Oni su još davno govorili da Božje Biće periodično stvara nove Univerzume - izdišući, a druge razlaže – udišući. Te epohe oni su nazivali Juga-ma. Moderna

nauka naziva to Big Bang-om (Velikim Praskom). (moj komentar: balans ?)

Bio sam u apsolutnoj, čistoj svijesti. Mogao sam vidjeti i doživjeti sve Big Bang-ove ili Juge, da vidim univerzume kako se stvaraju i rastvaraju. U djeliću momenta simultano sam ulazio u sve njih. Spoznao sam da svaki, pa i najmanji djelić Kreacije tj. Svega Što Jeste, - ima moć stvaranja. Vrlo mi je teško objasniti tako nešto. Još uvijek ne mogu naći adekvatne riječi kako bih opisao tako nešto.

Nakon mog povratka, godine su mi trebale da asimiliram adekvatne riječi kojima bih uopće mogao opisati ovaj moj doživljaj u Void-u. Sada vam samo mogu reći ovo; taj Void je, s jedne strane, manje nego ništa, a s druge, više nego sve što uopšte postoji! (moj komentar: opet - balans ?)

Taj Void je jedna apsolutna nula; a istovremeno - jedan kaos koji formira sve moguće. To je Apsolutna Svijest; nešto mnogo više nego cijela Univerzumska Inteligencija.

Gdje se nalazi taj Void? Ja to znam. Void je unutar i izvan svega što postoji. Vi ste upravo u ovom momentu, čak i kada živite, neprekidno u Voidu, i izvan njega, simultano. Ne morate nigdje ići, ili umrijeti, da bi ste stigli tamo. Taj Void je vakuum ili – ništa – između svake fizičke manifestacije. To je onaj PROSTOR između atoma i njihovih komponenti. Moderna nauka je počela sa proučavanjem tog prostora koji se nalazi između svega. Oni ga nazivaju Nulta-točka. Kad ga god oni pokušaju izmjeriti, skale na njihovim instrumentima se pokazuju suviše ograničenima, jer tu se radi o - beskonačnosti, da se tako izrazim. Oni nemaju metode, bar za sada, mjeriti beskonačnost. U vašim tijelima kao i u ovom Univerzumu ima mnogo više Nultog-Prostora nego bilo gdje drugdje!

Ono što mistici nazivaju Void-om, nije Void. Pravi Void je pun energije, jedne posebne vrste energije koja stvara sve. Sve, nakon Big Bang-a, je vibracija, sve od Prvog svijeta, koji je – prva vibracija. Ono biblijsko “Ja jesam”, u suštini ima znak pitanja iza sebe. “Ja jesam – Ko sam ja?”

Tako, Sve Što Jeste ili ova cjelokupna kreacija tj. tvorevina, je u stvari, Bog koji istražuje samog sebe, na svaki mogući način koji se može zamisliti, u jednoj neprestanoj, beskonačnoj pustolovini koja se odvija kroz svakog od nas pojedinačno. Kroz svaki dio dlake na vašoj glavi, kroz svaki list na svakom drvetu, kroz svaki atom, Bog istražuje samog sebe, ono svoje čuveno

“Ja jesam”.

Počeo sam shvaćati da je Sve Što Postoji, u stvari, jedno suštinsko Ja, bukvalno, vaše suštinsko Ja, moje Ja. Sve skupa je jedno Veliko Ja. To je i zašto Bog zna čak i kada neki list padne s drveta. To je moguće zbog toga što gdje god da se vi nalazite, upravo tu je i centar ovog univerzuma. Gdje god se nalazi jedan atom, tu je i centar cijelog univerzuma. Bog se nalazi u tome, a Bog je i u Void-u.

Kada sam istraživao Void i sve Juge ili Stvaranja, kompletno sam se nalazio izvan vremena i prostora, onakvog kakvog ga mi poznajemo. U tom stanju proširene svijesti spoznao sam da se u Svemu Što Jeste ili Kreaciji, u stvari, radi o jednoj Apsolutno Čistoj Svijesti, ili Bogu, koja dolazi iskusiti život, onakav kakvog ga mi poznajemo.

Void, sam po sebi, lišen je praktičnog iskustva tj. doživljaja. On je pre-život, stanje prije prve vibracije. Božje biće traži više od onoga što su Život i Smrt. Zbog toga i ima mnogo više stvari, nego što su to samo život i smrt, koje se mogu istražiti u ovom univerzumu!

Kad sam bio u Void-u, bio sam svjestan svega što je ikada bilo stvoreno. To je bilo nešto ... kao da sam bio u stanju da gledam kroz Božje oči.

Kao da sam postao Bog. A onda, odjednom, nisam više to bio. Jedino što mogu reći - gledao sam kroz Božje oči.

I tada mi je odjednom postalo jasno zašto postoji svaki atom, jer mogao sam vidjeti - SVE. Ono što je interesantno, to je da kada sam ušao u Void, iz njega sam se vratio ubjeđen da se Bog ne nalazi - tamo. Bog je ovdje. To je ono o čemu se radi. Ta stalna potraga, odnosno tendencija čovjeka da traži Boga tamo negdje daleko... Bog nam je dao sve, a to sve je ovdje – to je to.

A ovo što se s nama događa, to je Božje Istraživanje Boga, Kroz Nas Same. Ljudi toliko pate da postanu Bogovi, a nemaju vremena shvatiti da smo svi mi to već odavno, mi smo u ovom momentu - Bog, i taj Bog postaje - mi. To je ono o čemu se, u stvari, radi.

Kada sam ovo shvatio, tada sam završio sam s Voidom, i onda sam poželio da se vratim u ovu kreaciju, ili Jugu. To mi se činilo toliko jednostavno za napraviti. Onda sam se odjednom vratio nazad kroz drugu Svjetlost, ili Big Bang, čuvši opet usput nekoliko onih baršunastih šumova. Putovao sam rijekom svijesti nazad kroz cijelu kreaciju; bože, kakva je to vožnja bila!

Ogromni klasteri galaksija prošli su opet kroz mene, ovaj put ostavili su mi čak mnogo više saznanja. Prošao sam kroz centar galaksije, što je, u stvari, jedna crna rupa. Crne rupe su ogromni prerađivači univerzuma, odnosno, mjesta gdje se oni recikliraju.

Da li znate što se nalazi s druge strane te crne rupe? Mi se nalazimo; naša galaksija; koja je, opet, reprocessirana od nekog drugog univerzuma. (moj komentar: alternativne realnosti ?)

Sa cijelom svojom energetsom konfiguracijom, naša galaksija je izgledala kao jedan fantastičan grad svjetala. Sva energija s ove strane Big Banga je svjetlost. Svaka sub-atomska čestica, atom, zvijezda, planeta, čak i sama svijest, sazdani su od svjetlosti i imaju određenu frekvenciju. Svjetlost je živa stvar. Sve je sačinjeno od svjetlosti, čak i kamenje. Tako je sve i živo. (moj komentar: negdje sam ovo već spomenuo ?)

Sve se sastoji od te Božje Svjetlosti; i sve je veoma inteligentno.

Svjetlost sazdana od ljubavi

Tako me je matica nosila sve dalje i dalje, i kasnije sam mogao primjetiti kako se približava jedna veoma jaka Svjetlost. Znao sam da je to bila Prva Svjetlost; svjetlosna matrica Višeg Ja, našeg sunčevog sistema.

Onda se u toj Svjetlosti pojavio i cjelokupan sunčev sistem, zajedno sa cijelom serijom onih prigušenih zvučnih prasaka.

Vidio sam da je sunčev sistem, u kojem mi živimo, u stvari, jedno naše veće, lokalno, tijelo. To je naše ovdašnje, tj. lokalno, tijelo a mi smo mnogo veći nego što to uopće možemo zamisliti. Ja sam vidio da je naš sunčev sistem - naše tijelo. Da sam ja dio njega, i da je ova planeta jedno veličanstveno stvorenje, zajedno s nama, i mi smo dio njega, a i ono zna, da mi to stvarno jesmo. Međutim, mi smo samo dio njega. Mi ne činimo njegovo cjelokupno tijelo, nego onaj njegov dio koji je svjestan sebe.

Mogao sam vidjeti cjelokupnu energiju koju ovaj sistem proizvodi, i njegov veličanstveni "light-show"! Mogao sam čuti muziku koju su stvarala planetarna tijela. Naš sunčev sistem kao i sva nebeska tijela proizvodi jednu posebnu matricu od svjetlosti, zvuka i vibracijskih energija. Napredne civilizacije, s drugih zvjezdanih sistema, mogu primjetiti znakove života u univerzumu na osnovu vibracionih frekvencija, odnosno, energetskog otiska u matrici. To je za njih dječija igra. Alisa u Zemlji Čudesa (ljudska bića) proizvodi u ovom momentu veliku buku, kao djeca koja se igraju u dvorištu univerzuma. (moj komentar: ovo ćemo saznati u 4. denzitetu)

Doputovao sam maticom svijesti direktno u centar te Svjetlosti. Osjetio sam njen zagrljaj kada me je svojim udisajem ponovo uvukla u sebe, što je bilo praćeno još jednim mekanim zvučnim šumom.

Bio sam uronjen u toj veličanstvenoj Svjetlosti od ljubavi, sa potokom života koji je proticao kroz mene. Moram još jednom ponoviti, ta Svjetlost nam pruža najveću moguću ljubav, i ona nema nikavu želju da nam sudi. Ona je najbolji mogući roditelj, koji bi se uopće mogao zamisliti.

"I što sada?" pitao sam se.

Svjetlost mi je objasnila kako smrt ni ne postoji; mi smo vječna bića. Mi oduvijek živimo! Shvatio sam da smo mi dio jednog prirodnog životnog sistema koji beskonačno reciklira samog sebe.

Nitko mi nikada nije rekao da se moram vratiti nazad. Ja sam jednostavno - znao - da ću se vratiti. To se podrazumjevalo samo po sebi, na osnovu svega onoga što sam vidio.

Stvarno ne znam koliko sam vremena proveo u Svjetlosti, prema našem poimanju vremena. Međutim, došao je momenat kada sam shvatio da sam dobio odgovore na sva svoja pitanja i da je došao čas mog povratka. Kad kažem da sam na drugoj strani dobio odgovore na sva moja pitanja, ja stvarno tako i mislim. Sva moja pitanja bila su odgovorena.

Svako ljudsko biće ima različit život i svoja osobna pitanja koje treba istražiti. Neka od naših pitanja su univerzalna, međutim, svako od nas ispituje tu stvar koju nazivamo Život, na sebi svojstven način. Tako je to i sa svakim drugim oblikom života, od planina pa do svakog lista na svakom drvetu.

A to je upravo ono što je od najveće važnosti za mnoge od nas, u ovom univerzumu, jer sve to na svoj način doprinosi stvaranju jedne Globalne Slike, punoće samog Života. Mi smo bukvalno Bog koji istražuje samog sebe u jednom beskonačnom Plesu Života. Vaša posebnost oplemenjava taj Život u svoj njegovoj cjelini.

Povratak na Zemlju

Kada sam se počeo vraćati u životni ciklus, nije mi uopće palo na pamet, niti mi je tko rekao, da ću se vratiti u isto tijelo. To mi nije bilo ni bitno. Imao sam potpuno povjerenje u Svjetlost i sam proces Života. Kada se matica svijesti stopila s tom veličanstvenom Svjetlošću, uputio sam joj molbu da nikada ne zaboravim otkrića i osjećanja koje sam doživio na drugoj strani. Dobio sam pozitivan odgovor. To, "da", osjetio sam kao poljubac u dušu.

Onda sam, kroz Svjetlost, ponovo bio vraćen u ovu vibracijsku oblast.

Cijeli taj proces se ponovo odigrao unatrag, sada sa još više informacija koje sam usput dobio. Vratio sam se kući, i prilikom toga dobio sam sve lekcije u vezi procesa reinkarnacije. Dobio sam odgovore na i najmanja pitanja koje sam imao: "Kako to funkcionira?" "Kako ono funkcionira?" Znao sam da ću se reinkarnirati. Zemlja je jedan ogromni energetski procesor, i individualna svijest evoluirala iz nje van, u svakoga od nas.

Po prvi put sam o sebi razmišljao kao o jednom ljudskom biću, i bio sam sretan zbog toga.

S obzirom na sve ono što sam vidio, sada bi bio sretan kada bih bio i samo jedan atom u ovom univerzumu. Samo - jedan atom.

Tako, biti ljudski dio Božjeg bića... pa, to je najveličanstveniji blagoslov. To je jedan blagoslov izvan najmaštovitije pomisli kakav bi najbolji blagoslov mogao uopće biti. Biti ljudski dio jedne takve pustolovine, za svakoga od nas je nešto najljepše što se uopće može desiti. Svi smo mi zajedno, i svako ljudsko biće posebno, bez obzira gdje se nalazi, i u kojoj situaciji, blagoslov za ovu planetu.

Tako sam prošao kroz proces reinkarnacije očekujući da ću se pojaviti negdje opet kao novorođenče. Dobio sam informacije o tome kako se individualna ličnost i svijest razvijaju.

Tako sam se reinkarnirao - opet u isto tijelo. Bio sam stvarno veoma iznenađen kada sam otvorio oči. Ne znam zašto je to bilo tako, jer sam sve te stvari već bio shvatio, međutim, još uvijek je za mene bilo iznenađenje to što sam se vratio nazad u ovo tijelo, nazad u onu moju sobu, gdje se neko, plačljivog pogleda, neprestano brinuo o meni. To je bila moja njegovateljica. Ona se još prije sat i po pomirila s tim da sam zauvijek otišao, nakon što me je pronašla mrtvog. Ona je sa sigurnošću utvrdila da sam umro; tu su bili i svi znakovi smrti – moje tijelo se također počelo i kočiti. Ne znam koliko dugo sam bio mrtav, ali ono što je sigurno, to je da je prošlo najmanje jedan i po sat od momenta kada me je moja njegovateljica našla mrtvog. Ona je ispoštovala moju želju da ostavi moje tek umrlo tijelo par sati na miru, odnosno, koliko god je to bilo moguće. Imali smo i jedan stetoskop kao i neke druge načine za provjeru vitalnih funkcija mog tijela, tako da je ona mogla utvrditi moju smrt.

Tu se nije radilo ni o kakvom doživljaju bliske-smrti. Ja sam stvarno bio umro, i bio sam mrtav najmanje tokom jednog i po sata. Kada me je pronašla mrtvog, provjeravala je nekoliko puta uz pomoć stetoskopa, u toku tog jednog i po sata, da li moje srce kuca, kao i krvni pritisak.

Onda sam se ja probudio i vidio svjetlost vani. Pokušao sam odmah ustati i prići joj ali sam samo pao s kreveta. Kada je moja njegovateljica čula "tresak", utrčala je u sobu i pronašla me

kako ležim na podu.

Kada sam se oporavio bio sam još uvijek iznenađen ali i ushićen zbog svega što mi se dogodilo. U prvom momentu nisam se sjećao svih detalja u vezi mog putovanja, kao što se sada sjećam. Na momente sam se gubio i neprestano pitao, "Da li sam ja to živ?" Ovaj svijet mi se više činio kao neki san, nego onaj. Tek nakon tri dana počeo sam se opet normalno osjećati, bio sam mnogo bistriji, ali ipak, osjećao sam se drugačije, tj. kao nikada prije u mom životu. Kasnije sam se počeo sjećati svih detalja s mog putovanja. Nisam više bio u stanju vidjeti išta pogrešno u vezi bilo kog ljudskog bića koje sam ikada vidio. Nekada prije, bio sam prema svima kritički nastrojen. Smatrao sam većinu ljudi "uvrnutim", osim sebe, naravno. Sada sam na čisto u vezi svega toga.

Tri mjeseca poslije ovog mog doživljaja, jedan prijatelj mi je sugerirao da odem kod doktora na kontrolu, tj. da me opet detaljno pregledaju. Stvarno sam se lijepo osjećao ali sam se pomalo i plašio loših vijesti. Sjećam se kako mi je doktor, nakon što je pregledao prijašnje i sadašnje snimke sa skenera, rekao: "Pa, ovdje sada nema ničega." Ja sam mu na to rekao, "Stvarno, mora da se radi o nekom čudu?" On je na to odgovorio: "Ne, te stvari se događaju, to se zove spontana remisija." Ponašao se kao da ga sve to nije nimalo impresioniralo. Međutim, čudo se jest dogodilo; i ja sam bio veoma impresioniran, bez obzira bio to netko drugi ili ne.

Lekcije koje sam naučio

Misterija života ima vrlo malo toga zajedničkog sa inteligencijom. Zbivanja u ovom univerzumu nemaju nikakve veze sa inteligencijom. Inteligencija može biti od pomoći; ona jest briljantna, ali upravo sada ona je sve na što se mi, kao ljudska bića, trenutno oslanjamo; umjesto toga trebali bi da se malo više oslonimo na naše srce - i mudrije dijelove nas samih.

Centar Zemlje je jedno ogromno mjesto gdje se odvija transmutacije energije, i izgleda upravo onako kao na slikama zemljinog elektromagnetnog polja. On predstavlja i krug u kome se mi krećemo, upijajući u sebe i ponovo vraćajući nazad reinkarnirane duše. Znak da dostižemo ljudski nivo je kada počnemo razvijati individualnu svijest. Životinje imaju grupnu dušu i reinkarniraju se kao grupna duša. Tako će npr. jedan jelen provesti vrlo dugo kao jelen.

Međutim, samim tim što je neko rođen kao ljudsko biće, to je već jedan znak koji pokazuje da se ta osoba već nalazi na putu razvoja individualne svijesti. Ta individualna svijest je istovremeno i dio jedne grupne svijesti, a to je – svijest čovječanstva ili - ljudskih bića. Vidio sam da neke nacije, kao npr. Francuzi, Nijemci ili Kinezi, imaju i svoj personalitet. Gradovi takođe imaju svoju ličnost, svoju lokalnu grupnu dušu koja privlači određene ljude.

I porodice imaju grupnu dušu. Individualni identitet se razvija i grana; grupna duša istražuje u našoj individualnosti. Različita pitanja koja svako od nas nosi sa sobom su vrlo važna. To je upravo ono, kako Božje biće istražuje samo sebe, svoju suštinu, - kroz nas same. Tako, slobodno postavljajte svoja pitanja i tražite odgovore na njih. Na kraju ćete pronaći ono svoje istinsko Ja, svoje suštinsko biće; tada ćete shvatiti i da se ste pronašli Boga, jer on se upravo tu i nalazi. On je naše – suštinsko ja.

I još nešto, takođe sam saznao da smo svi mi, ljudska bića, duše koje su u jednom stalnom prijateljskom odnosu jedna s drugom. Mi smo dio jedne duše koja je, iako razgranata na sve strane, još uvijek jedna te ista duša. Sada, kada gledam neko ljudsko biće, ja vidim - svog duševnog prijatelja, osobu za kojom sam oduvijek tragao. Izvan svega, najdraži i najbolji duhovni prijatelj kojeg ćete uvijek imati, to ste vi sami. Svi smo mi, u svojoj suštini, istovremeno - i muškarci i žene. Mi smo svjesni toga kada smo u maternici naše majke, a isto tako i kada smo u stanju reinkarnacije. Ako tragate za svojim najodanijim duhovnim prijateljem, izvan samog sebe, može se dogoditi da ga nikada ne pronađete, jer on nije tamo. Isto kao što i Bog nije "tamo negdje". Bog je ovdje. Nemojte tražiti Boga nigdje drugo, do - ovdje. Tražite ga kroz svoje suštinsko biće. Možete se slobodno upustiti u jednu ljubavnu aferu ... sa svojim istinskim Ja. Ono na što ćete tu naići, vrlo ćete zavoljeti.

Spustio sam se tamo što neki mogu nazvati i – Paklom, i što je veoma iznenađujuće, nisam tamo vidio ni Lucifera niti đavole. Moje spuštanje u Pakao bilo je, u stvari, dolazak u mizeriju ljudske ignorancije i tamu čovjekovog neznanja. (moj komentar: pa da, Lucifer ionako simbolizira ljudsku rasu - pad "Anđela")

Međutim, svaka od miliona duša oko mene stalno je kod sebe imala na raspolaganju jednu iskru svjetlosti. Ali, činilo se da niko od njih nije uopće ni obraćao nikavu pažnju na nju. Oni su toliko bili preokupirani svako svojim vlastitim brigama, patnjom i mizerijom. Ali, nakon jednog perioda koji se činio skoro beskonačnim, ja sam počeo sam dozivati Svjetlost, kao dijete kad doziva majku u pomoć. Tada se Svjetlost pojavila formirajući jedan tunel koji je stigao ravno do mene i izolirao me od cijelog tog straha i patnje. To je bilo ono kako pakao, u stvari, stvarno izgleda. Ono što mi sada činimo, mi sada učimo da se držimo za ruke, da se međusobno zbližimo, držeći jedan drugog za ruke. Vrata pakla otvorena su upravo u ovom momentu. Mi samo

trebamo stati jedno pored drugog, uhvatimo se za ruke i da tako zajednički izađemo van iz njega.

Kada mi je Svjetlost prišla, pretvorila se u jednog ogromnog zlatnog anđela. "Da li si ti anđeo smrti?" upitao sam ju. Saopćila mi je kako je ona, u stvari, moja Nad-Duša, matrica moje istinske ličnosti, mog Višeg Ja, koje je jedan pra-iskonski dio nas samih. Tada me je ta Svjetlost uzela sa sobom.

Uskoro će naši kvantni fizičari vjerovatno kvantizirati i duh. Zar to neće biti lijepo? Danas već imamo uređaje koji su osjetljivi na tu suptilnu energiju, odnosno, duhovnu energiju. Fizičari koriste atomske čestice za razbijanje atoma kako bi vidjeli od čega su ovi sastavljeni. Već su stigli i do najsitnijih čestica. Jednoga dana, tako će stići i do one najsitnije tvari koja nas drži sve skupa na okupu. Oni će to onda možda nazvati i...Bogom?

Uz pomoć atomskih čestica, oni ne samo da vide šta se tu nalazi, oni stvaraju i nove čestice. Hvala Bogu, većina njih je vrlo kratkog života, možemo reći par milisekundi ili nanosekundi. Mi tek sada počinjemo razumijeti kako i mi stvaramo, dok se krećemo prema naprijed. Kako sam uspio vidjeti - zauvijek, vidio sam i jednu oblast u kojoj postoji jedna točka kada mi predajemo svo naše znanje i počinjemo stvarati narednu, novu granu, sljedeći nivo. Mi imamo tu moć kreiranja dok istražujemo. A to je upravo kako taj Bog širi samog sebe, kroz nas.

Otkako sam se vratio, još mnogo puta sam se spontano susreo sa Svetlošću. Naučio sam ostvariti to u bilo koje vrijeme, uz pomoć meditacije. Svatko od vas može to učiniti. Čovjek ne mora umrijeti kako bi iskusio tako nešto. Sve je to samo dio naše osobne opreme. Naše tijelo je najveličanstvenije Svjetlosno Biće, koje postoji. Naše tijelo je jedan nevjerovatni svjetlosni univerzum. Duh ni u kom slučaju ne nastoji rastopiti, odnosno, poništiti to naše tijelo. To nije ono što se događa. Prestanite s pokušajima da postanete Bog; Bog postaje - vi. Ovdje i sada.

Naš um je kao dijete koje hoda po univerzumu pokušavajući ga prisvojiti, i još misli kako ga je ono stvorilo. Ja bih tom našem umu postavio samo jedno pitanje: "Kakve to veze ima s tvojom majkom?" Tu se radi o jednom višem nivou duhovne svjesnosti. "Uh! Mojom majkom!? U tom momentu vaš ego će se naglo utišati, jer vi niste jedina duša u ovom univerzumu.

Jedno od pitanja koje sam postavio Svjetlosti bilo je i: "Što je to nebo?" Tada kao da je za mene

bila organizirana jedna turistička tura prilikom koje sam obišao sva ta tzv. "nebesa" koja postoje: Nirvane, Vesela Lovačka Polja, itd. itd. Prošao sam kroz njih. To su konstrukcije, odnosno, tvorevine naših misaonih formi koje smo mi stvorili. Mi u suštini ne idemo na nebo, mi se reprocesiramo. Međutim, kad god nešto stvorimo, mi ostavljamo jedan dio sebe tamo. To postoji, i stvarno je realno ali to nije sve od naše duše.

Vidio sam i Kršćansko Nebo. Mi smatramo kako bi to moralo biti jedno prekrasno mjesto, čovjek stane ispred nekog trona i moli se do besvijesti. Ja sam pokušao, i moram priznati da mi je to bilo vrlo dosadno! Pa zar je to sve što neko može raditi? Jedna obična djetinjarija. Naravno, ovim nisam mislio nikoga vrijeđati. Neka neba su vrlo interesantna, a neka vrlo dosadna. Meni osobno su ona prastara nebesa dosta interesantnija, kao npr. ona koje su stvorili indijanci - Vesela Lovačka Polja. I Egipćani imaju prekrasna nebesa. Ima ih koliko hoćeš. U svakom od njih postoji jedan odjeljak tj. vaša osobna interpretacija, ukoliko ne pripadate nekoj grupnoj duši koja vjeruje u samo jednog Boga, tj. onog kojeg određena religija promovira. U tom slučaju ste tu svi skupa, u istoj "plesnoj dvorani". Ali čak i u tom slučaju svaki pojedinac je bar malo drugačiji od ostalih, tj. onaj vaš dio kojeg ste ostavili tamo. Smrt je u vezi sa Životom, a ne sa tamo nekim nebesima.

Upitao sam Boga: "Koja je najbolja religija na ovoj planeti? Koja od njih je ispravna?" Božje biće mi je odgovorilo, s ogromnom ljubavlju: "Ma, nije me briga." Nevjerovatno pošteno. To bi značilo da smo mi ovdje vrlo brižljiva bića. Svevišnje Božje Biće poručuje nam: "Uopće nije bitno kojoj religiji pripadate." Sve one dolaze i prolaze, mijenjaju se. Budizam ne postoji ovdje oduvijek, Katolicizam ne postoji oduvijek, svi oni će, s vremenom, postati mudriji.

U ovom momentu u naš sistem dolazi sve više i više svjetlosti. Na duhovnom planu dogodit će se jedna obnova, po svojoj dramatici možda slična onoj protestantskoj reformaciji. Bit će mnogo onih koji će se boriti protiv nje, religije će se sukobljavati jedna s drugom, svaka od njih s vjerom kako je samo ona u pravu. Sve od njih misle kako je Bog na njihovoj strani, religije i filozofije, pogotovo religije, jer one formiraju jake organizacije na temelju određene filozofije.

Kad mi je Bog u vezi toga rekao: "Ma, nije me briga," ja sam tada shvatio da smo mi ti koje bi to trebalo biti briga. Svevišnjem Božjem Biću uopće nije bitno da li ste vi protestant, budist, katolik, musliman, ili bilo što drugo. Sve je to samo jedan aspekt cjeline. Volio bih kada bi to religije razumjele i kada bi pustili jedni druge da žive na miru. To ne bi značilo njihov kraj, mi na kraju krajeva govorimo o istom Bogu. Živi i pusti druge da žive. Svi mi imamo različite poglede. A sve to na kraju doprinosi ljepoti cijele slike; zbog toga je to od velike važnosti.

Otišao sam na drugu stranu sa puno straha od toksičnog otpada, nuklearnih raketa, eksplozije populacije, uništavanja prašuma. Vratio sam se nazad voleći svaki od ovih problema. Volim atomski otpad. Volim gljivu atomske eksplozije; to je najsveća mandala koju smo, kao jedan arhetip, do danas uspjeli manifestirati. Ona nas je sve odjednom zbližila više nego ijedna religija ili filozofija na ovoj planeti. Dovala nas je zajedno do jednog novog, višeg nivoa svijesti. Kada znamo da danas možemo uništiti ovu planetu 50 puta, ili 500 puta, onda na kraju postajemo svjesni da je možda upravo to razlog zašto smo sada svi zajedno ovdje. Oni su morali aktivirati sve te bombe tokom određenog perioda kako bi nam skrenuli pažnju na to. Onda smo im odgovorili, "nama to stvarno nije više potrebno." Sada živimo u svijetu koji je sigurniji nego što je to ikada prije bio. Tako sam se vratio nazad voleći toksični otpad, jer nas je on, na neki način, približio jedne drugima. To su ogromne stvari. Kako Peter Russell reče, ti problemi sada imaju veličinu naše duše. Da li imamo odgovor na to koliko je velika naša duša? DA!

Uskoro će se usporiti sa sječom prašuma i za pedest godina na planeti će biti više drveća nego što je to dugo vremena bilo. Ako se bavite ekologijom, budite istrajni, vi ste onaj dio ovog sistema koji postaje svjestan. Borite se svom silom, i ne padajte u depresiju. Sve je to dio nečega mnogo većeg. Zemlja ulazi u fazu domestikacije same sebe i nikada više neće biti jedno divlje mjesto, kao što je nekada bila. Divljih mjesta, kao što su prirodni rezervati sa obiljem flore i faune će naravno biti. Vrtlarstvo i rezervati bit će nešto čemu će se posvetiti mnogo više pažnje u budućnosti. Porast populacije na planeti sada se bliži svojoj optimalnoj energetskej točki koja će osigurati jedan pomak u našoj svijesti. Taj novi nivo naše svijesti bit će u stanju promijeniti politiku, novčani sistem i energetske sistem na ovoj planeti. (moj komentar: u 4. denzitetu ?)

Šta se to događa kad sanjamo? Mi smo multi-dimenzionalna bića. Mi možemo dostići druge dimenzije uz pomoć naših lucidnih snova.

U stvari, ovaj univezum je jedan Božji san. (moj komentar: postojimo samo zato jer nas je netko "izmislio")

Jedna od stvari koje sam vidio je da smo mi, ljudska bića, mala mrljica na ovoj planeti koja je mrljica u ovoj galaksiji, koja je takođe jedna - mrljica. Tamo izvan, postoje divovski galaksijski sistemi, dok je ovaj naš samo prosječne veličine. Međutim, ljudska bića su već postala legendarna stvorenja, poznata cijeloj kozmičkoj svijesti. Malo sitno ljudsko biće sa planete po imenu Zemlja ili Geja, već je ušlo u legendu. Jedna od stvari na osnovu koje smo postali legendarni je i naša sposobnost sanjanja. Mi smo legendarne sanjalice. Činjenica je da je cijeli svemir u jednoj potrazi za značenjem života, suštinom svega ovoga. I upravo jedna mala sanjalica, bio je onaj koji se pojavio i pružio do sada najbolji odgovor na to pitanje. Mi smo sve

ovo zamislili u našem snu. Tako da su naši snovi vrlo važni. (moj komentar: mogućnost - mi sami smo se zamislili ???)

Nakon moje smrti i ponovnog povratka, ja sada stvarno poštujem život i smrt. Uz pomoć naših eksperimenata sa DNA, uskoro ćemo vjerovatno otvoriti vrata i jedne od najvećih tajni. Tako ćemo biti u stanju da u istom tijelu živimo onoliko dugo koliko to želimo. Nakon nekih 150 godina, nekima od nas će duša intuitivno sugerirati kako je došlo vrijeme za promjenu "odijela". Živjeti zauvijek u jednom tijelu nije toliko kreativno kao što je reinkarnacija. Mi ćemo spoznati suštinu života i smrti, i uživati ćemo u tome. Kao što je to sada slučaj, mi smo još oduvijek živi. Sve to potiče iz jedne beskonačne rijeke života koja izvire iz Big-Banga, pa čak i izvan njega.

Ovo tijelo daje život sljedećem životu u gustoj i suptilnoj energiji.

Ovo tijelo već oduvijek živi.

Kraj

(Ovaj tekst, Mellen-Thomas Benedicta, prenesen je s interneta; originalno je bio objavljen pod naslovom: [The Road to Death](#))

